Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

11. června 2026*

„Řízení o předběžné otázce – Předcházení využívání finančního systému k praní peněz a financování terorismu – Směrnice (EU) 2015/849 – Společné požadavky na správce úvěrů a obchodníky s úvěry – Směrnice (EU) 2021/2167 – Článek 10 – Smlouva o hromadném postoupení pochybných pohledávek – Vnitrostátní právní úprava, která pro tento typ smlouvy nestanoví písemnou formu ani nepředpokládá, že postupník podléhá obezřetnostnímu dohledu“

Ve věci C-65/25,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Tribunale di Brindisi (Soud prvního stupně v Brindisi, Itálie) ze dne 22. října 2024, došlým Soudnímu dvoru dne 29. ledna 2025, v řízení

IFIS NPL INVESTING SpA

proti

JM,

OT,

VR,

CL,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení: I. Ziemele, předsedkyně senátu, A. Kumin (zpravodaj) a S. Gervasoni, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za JM, OT, VR a CL, L. Bardaro a S. Bardaro avvocati,

* Jednací jazyk: italština.

– za italskou vládu: S. Fiorentino, jako zmocněnec, ve spolupráci s: M. Cherubini, avvocato dello Stato, E. Cicatelli a C. De Nicola, procuratori dello Stato

– za Evropskou komisi: A. Manzaneque Valverde, P. A. Messina a D. Triantafyllou jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu unijního práva, zejména v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu, jakož i zásad účinné ochrany, transparentnosti a dobré víry.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi IFIS NPL INVESTING SpA (dále jen „Ifis“) na jedné straně a JM, OT, VR a CL na druhé straně ve věci nuceného vymáhání pohledávky, kterou IIFIS údajně má vůči těmto čtyřem osobám, cestou výkonu rozhodnutí týkajícího se nemovitosti.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2015/849

3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (Úř. věst. 2015, L 141, s. 73), která je *ratione temporis* použitelná na spor v původním řízení, obsahuje v článku 2 definici své působnosti. Podle tohoto čl. 2 odst. 1 se tedy směrnice 2015/849 vztahuje na úvěrové instituce, finanční instituce, jakož i na fyzické nebo právnické osoby uvedené v bodě 3 tohoto ustanovení.

4 Článek 3 této směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

1) ‚úvěrovou institucí‘ úvěrová instituce ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 [ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky, a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1)] […]

2) ‚finanční institucí‘:

a) podnik jiný než úvěrová instituce, který vykonává jednu nebo více činností uvedených v bodech 2 až 12, 14 a 15 přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU [ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338)], včetně činností směnáren;

[…]“

Směrnice 2013/36

5 Příloha I směrnice 2013/36, nadepsaná „Seznam činností podléhajících vzájemnému uznání“, v prvním pododstavci bodech 2 až 12, 14 a 15 stanoví:

„2. Poskytování úvěrů včetně mimo jiné spotřebitelského úvěru, úvěrových smluv týkajících se nemovitého majetku, faktoringu, s postihem nebo bez postihu, financování obchodních transakcí (včetně forfeitingu).

3. Finanční leasing.

4. Platební služby […]

5. Vydávání a správa jiných prostředků k provádění plateb […]

6. Záruky a závazky.

7. Obchodování na vlastní účet nebo na účet klienta:
   a) s nástroji peněžního trhu (šeky, směnkami, vkladními listy atd.);
   b) s peněžními prostředky v cizích měnách;
   c) v oblasti termínových obchodů a opcí;
   d) v oblasti měnových a úrokových obchodů nebo
   e) s převoditelnými cennými papíry.

8. Účast na vydávání cenných papírů a poskytování souvisejících služeb.

9. Poradenství pro podniky ve věcech kapitálové struktury, průmyslové strategie a v souvisejících otázkách a poradenství a služby v oblasti fúzí a koupě podniků.

10. Peněžní makléřství.

11. Obhospodařování cenných papírů klienta na jeho účet a související poradenství.

12. Uložení a správa cenných papírů.

[…]

14. Úschova cenností.

15. Vydávání elektronických peněz.“

Směrnice 2021/2167

6 Článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2167 ze dne 24. listopadu 2021 o správcích úvěru a obchodnících s úvěry a o změně směrnic 2008/48/ES a 2014/17/EU (Úř. věst. 2021, L 438, s. 1), nadepsaný „Předmět“, stanoví:

„Tato směrnice stanoví společný rámec a požadavky pro:

a) správce úvěru, kteří spravují práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání uzavřenou úvěrovou institucí usazenou v Unii a jednají jménem obchodníka s úvěry;

b) obchodníky s úvěry, kteří kupují práva věřitele plynoucí ze smlouvy o úvěru v selhání nebo samotnou smlouvu o úvěru v selhání uzavřenou úvěrovou institucí usazenou v Unii.“

7 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 5 stanoví:

„Tato směrnice se nevztahuje na

[…]

d) převod práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo samotné smlouvy o úvěru uskutečněné přede dnem uvedeným v čl. 32 odst. 2 prvním pododstavci.“

8 Článek 10 uvedené směrnice, nadepsaný „Vztahy s dlužníky, informování o převodech a následná komunikace“, v odstavci 1 stanoví určité požadavky kladené na obchodníky s úvěry a správce úvěru v jejich vztazích s dlužníky. Tento článek 10 v odstavci 2 vyjmenovává údaje, které musí obchodník s úvěry nebo správce úvěru sdělit dlužníkovi na papíře nebo na jiném trvalém nosiči po každém převodu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo převodu samotné smlouvy o úvěru v selhání.

9 Článek 32 téže směrnice, nadepsaný „Provedení“, zní takto:

„1. Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 29. prosince 2023. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí [Evropské] Komisi.

2. Členské státy budou předpisy uvedené v odstavci 1 používat ode dne 30. prosince 2023.

[…]“

10 Článek 33 směrnice 2021/2167, nadepsaný „Vstup v platnost“, stanoví:

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
“

Italské právo

11 V souladu s čl. 106 odst. 1 decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (legislativní nařízení č. 385 o konsolidovaném znění zákonů v oblasti bankovnictví a úvěrů) ze dne 1. září 1993 (GURI č. 230 ze dne 30. září 1993, běžný dodatek č. 92) ve znění použitelném na spor v původním řízení „[v]ýkon činnosti poskytování financování v jakékoli formě ve vztahu k veřejnosti je vyhrazen oprávněným finančním zprostředkovatelům zapsaným v rejstříku *ad hoc* vedeném [Banca d'Italia (Italská centrální banka)]".

Spor v původním řízení a předběžné otázky

12 IFIS zahájila u Tribunale di Brindisi (Soud prvního stupně v Brindisi, Itálie), který je předkládajícím soudem, řízení o výkonu rozhodnutí týkajícího se nemovitosti proti JM, OT, VR a CL, přičemž vůči nim uplatnila pohledávky zajištěné nemovitostmi. IFIS tvrdí, že se stala majitelkou této pohledávky v důsledku několika po sobě následujících postoupení. Podle údajů uvedených v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vychází uvedená pohledávka z platebního rozkazu vydaného v roce 1997 ve prospěch italské banky.

13 Předkládající soud upřesňuje, že mu IFIS zaprvé předložila smlouvy o postoupení pohledávek, které souhrnně obsahovaly seznamy pohledávek, které jsou předmětem těchto postoupení. Tyto smlouvy o postoupení byly sice uzavřeny v písemné formě, avšak nebyly uzavřeny ve formě veřejné listiny ani ověřené soukromé listiny. V každém případě postrádají určité datum, kterého by bylo možné se dovolávat vůči třetím osobám.

14 Zadruhé ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že velké množství postoupení pohledávek, ke kterému došlo v projednávané věci, bylo uskutečněno mezi subjekty, které nejsou všechny zapsány v rejstříku finančních zprostředkovatelů uvedeném v ustanovení citovaném v bodě 11 tohoto rozsudku, nad nimiž italská centrální banka vykonává obezřetnostní dohled. Takový zápis vyžaduje zvláštní vnitřní organizaci pro preventivní účely v souladu s vnitrostátní právní úpravou v oblasti boje proti praní peněz.

15 Podle předkládajícího soudu z toho dokonce vyvstává pochybnost o tom, zda IFIS skutečně a právoplatně svědčí nárok z pohledávky, jehož se dovolává na podporu své žaloby.

16 V tomto ohledu si předkládající soud klade otázku, zda je s unijním právem, zejména v oblasti boje proti praní peněz, slučitelná vnitrostátní právní úprava použitelná na smlouvy o hromadném postoupení pochybných pohledávek, v jejímž světle musí být věc, která mu byla předložena, posouzena.

17 Tato vnitrostátní právní úprava totiž nestanoví, že tento druh smluv musí být uzavřen písemně, a tím méně ve formě veřejné listiny nebo ověřené soukromé listiny, ani žádné podmínky, které by tomuto druhu smluv dávaly určité datum.

18 Kromě toho uvedená vnitrostátní právní úprava neukládá postupníkům hromadných pochybných pohledávek povinnost být zapsáni do rejstříku finančních zprostředkovatelů, a tudíž ve skutečnosti dodržovat vnitrostátní právní úpravu v oblasti boje proti praní peněz, které podléhají fyzické a právnické osoby zapsané v tomto rejstříku, ani přijímat vnitřní organizační předpisy, které takový zápis vyžaduje. Tito postupníci rovněž nepodléhají obezřetnostnímu dohledu ze strany italské centrální banky.

19 Předkládající soud se tedy táže, zda taková vnitrostátní právní úprava posuzovaná jako celek není v rozporu s unijním právem v oblasti boje proti praní peněz. Pokud by tomu tak bylo, vyvstala by rovněž otázka, jaké důsledky je z toho třeba vyvodit, a zejména, zda by několikeré postoupení pohledávek, ke kterému došlo v rámci věci, která mu byla předložena, mohlo být zcela nebo zčásti považováno za neplatné, nebo přinejmenším za neúčinné, takže exekuční titul uplatněný IFI na podporu její žaloby by musel být považován za neexistující.

20 Předkládající soud dodává, že vnitrostátní právní úprava použitelná na věc, která mu byla předložena, předchází právní úpravě, která zajistila provedení směrnice 2021/2167 do italského právního řádu a vstoupila v platnost dne 13. srpna 2024. Od té doby jsou takové pochybnosti o slučitelnosti vnitrostátní právní úpravy s unijním právem rozptýlené a hromadné postoupení pochybných pohledávek je nyní kompletně vymezené. V této souvislosti se však předkládající soud táže, zda je tuto směrnici třeba vykládat v tom smyslu, že vyvolává částečný zpětný účinek.

21 Za těchto podmínek se Tribunale di Brindisi (Soud prvního stupně v Brindisi) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání unijní právo, a zejména právní předpisy v oblasti boje proti praní peněz, jakož i obecné zásady účinné ochrany, transparentnosti, objektivní dobré víry a z nich vyplývající požadavky na zveřejňování informací, a pokud ano, za jakých podmínek, takové vnitrostátní právní úpravě v oblasti hromadného (nebo kumulativního) postoupení pochybných pohledávek, jako je právní úprava, která se vztahuje na dotčený případ a předchází přijetí legislativního nařízení č. 116 ze dne 30. července 2024, které vstoupilo v platnost dne 13. srpna 2024 a kterým se provádí směrnice [(EU) 2021/2167], která má následující charakteristiky:
   a) nestanoví písemnou formu *ad substantiam* nebo *ad probationem*, zejména ve formě veřejné listiny nebo ověřené soukromé listiny, nebo v každém případě jiný způsob vyhotovení, který by zajistil určitost data, přičemž tak je tomu zejména v případě, kdy je smluvní stranou, které se postoupení týká, spotřebitel;
   b) až do vstupu výše uvedeného legislativního nařízení v platnost nestanovila povinnost zápisu do rejstříku [fyzických a právnických osob], nad nimiž je vykonáván dohled, pro subjekty, které se zabývají činností hromadného postoupení, neboť tyto subjekty nevykonávají finanční činnost, jak stanovil [Corte [suprema] di cassazione (Nejvyšší kasační soud)], a jsou proto z důvodu neexistence povinnosti veřejné listiny rovněž automaticky vyňaty z pravidel pro boj proti praní peněz?

2. Pokud Soudní dvůr shledá, že existuje rozpor, vyžaduje unijní právní úprava, jak je popsána, v zájmu ochrany efektivity zájmů Unie radikální sankci neplatnosti:
   a) postoupení pohledávek dokončených za platnosti rámce předcházejícího schválení nařízení provádějícího směrnici [2021/2167];
   b) zmocnění k inkasu vydaných subjektům nezapsaným do rejstříku [fyzických a právnických osob], nad kterým vykonává dohled nezávislý odvětvový orgán odpovědný za ověřování souladu s právními předpisy v oblasti boje proti praní peněz?“

K přípustnosti

22 Italská vláda a Komise tvrdí, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná.

23 Podle italské vlády je popis vnitrostátního právního rámce předkládajícím soudem neúplný a v některých bodech nesprávný. Existuje rovněž nejistota ohledně přesného předmětu druhé otázky. Kromě toho tato vláda a Komise tvrdí, že ustanovení unijního práva, jejichž výklad je požadován, nejsou uvedena dostatečně přesně.

24 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené v článku 267 SFEU je pouze na vnitrostátním soudu, který rozhoduje spor a musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Týkají-li se tedy položené otázky výkladu nebo posouzení platnosti unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 28. listopadu 2024, ENGIE Deutschland, C-293/23, EU:C:2024:992, bod 40 a citovaná judikatura).

25 Potřeba dospět k takovému výkladu unijního práva, který bude užitečný pro vnitrostátní soud, vyžaduje, aby tento soud vymezil skutkový a právní rámec, do něhož spadají jím položené otázky, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou tyto otázky založeny (viz rozsudky ze dne 26. ledna 1993, Telemarsicabruzzo a další, C-320/90 až C-322/90, EU:C:1993:26, bod 6, a ze dne 16. října 2025, Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, bod 30).

26 Informace obsažené v předkládacích rozhodnutích mají umožnit Soudnímu dvoru, aby podal užitečné odpovědi na otázky položené vnitrostátním soudem, a vládám členských států, jakož i ostatním zúčastněným možnost, aby využili práva, které jim poskytuje článek 23 statutu Soudního dvora Evropské unie, a předložili vyjádření. Je na Soudním dvoru, aby zajistil zachování tohoto práva s ohledem na to, že na základě tohoto ustanovení jsou zúčastněným oznamována pouze předkládací rozhodnutí (rozsudek ze dne 16. října 2025, Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, bod 31 a citovaná judikatura).

27 V projednávané věci žádost o rozhodnutí o předběžné otázce obsahuje dostatečný popis skutkového a právního rámce sporu v původním řízení ke splnění těchto požadavků a umožňuje pochopit důvody, které vedly předkládající soud k pochybnostem o výkladu unijního práva a k tomu, že považoval za nezbytné předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce. Kromě toho, pokud jde o argument italské vlády, podle kterého je prezentace vnitrostátního práva neúplná, či dokonce nesprávná, z ustálené judikatury vyplývá, že Soudnímu dvoru nepřísluší v rámci systému soudní spolupráce zavedeného článkem 267 SFEU ověřovat nebo zpochybňovat správnost výkladu vnitrostátního práva vnitrostátním soudem, jelikož tento výklad spadá do výlučné pravomoci tohoto soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2024, Volvo Group Belgium, C-436/23, EU:C:2024:1023, bod 18 a citovaná judikatura).

28 Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tedy přípustná.

K předběžným otázkám

K první otázce

29 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda unijní právo, zejména směrnice 2021/2167 a 2015/849, jakož i zásady účinné ochrany, transparentnosti a objektivní dobré víry musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě v oblasti hromadného postoupení

pochybných pohledávek, která pokud jde o období před uplynutím lhůty pro provedení směrnice 2021/2167, nestanovila, že takové smlouvy musí být písemné, což mělo za následek, že fyzické nebo právnické osoby, jejichž činnost spočívá v provádění takových postoupení pohledávek, nepodléhaly obezřetnostnímu dohledu ze strany příslušného vnitrostátního orgánu v oblasti boje proti praní peněz.

30 Zaprvé, pokud jde o směrnici 2021/2167, je třeba uvést, že její článek 10 stanoví určité požadavky kladené na obchodníky s úvěry v selhání a správce úvěrů v selhání v jejich vztazích s dlužníky. Konkrétně čl. 10 odst. 2 uvedené směrnice vyjmenovává údaje, které musí obchodník s úvěry nebo správce úvěru sdělit dlužníkovi na papíře nebo na jiném trvalém nosiči po převodu práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru v selhání nebo po převodu samotné smlouvy o úvěru v selhání.

31 Je však třeba uvést, že směrnice 2021/2167, přijatá dne 24. listopadu 2021, vstoupila v souladu se svými články 32 a 33 v platnost dne 29. prosince 2021 a lhůta pro její provedení uplynula dne 29. prosince 2023.

32 Kromě toho, i když členské státy v souladu s čl. 32 odst. 2 této směrnice použijí opatření přijatá k jejímu provedení od 30. prosince 2023, z jejího čl. 2 odst. 5 písm. d) vyplývá, že se tato směrnice nepoužije na převod práv věřitele plynoucích ze smlouvy o úvěru nebo samotné smlouvy o úvěru uskutečněné před 29. prosincem 2023.

33 Vzhledem k tomu, že ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, podle všeho vyplývá, že skutečnosti zakládající spor v původním řízení nastaly před 29. prosincem 2023, není směrnice 2021/2167 na tento spor *ratione temporis* použitelná.

34 V rozsahu, v němž předkládající soud zamýšlí uložit zpětné použití požadavků stanovených v článku 10 směrnice 2021/2167, je třeba uvést, že podle ustálené judikatury nelze členským státům před uplynutím lhůty k provedení směrnice vytýkat, že dosud nepřijaly opatření k provedení směrnice do svého právního řádu (rozsudek ze dne 5. května 2022, BPC Lux 2 a další, C-83/20, EU:C:2022:346, bod 22, jakož i citovaná judikatura).

35 I když podle rovněž ustálené judikatury se v době běhu lhůty k provedení směrnice členské státy, kterým je daná směrnice určena, musí zdržet přijímání předpisů, které by mohly vážně ohrozit výsledek stanovený touto směrnicí (rozsudek ze dne 25. ledna 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, bod 75 a citovaná judikatura), směrnice může mít přímý účinek až po uplynutí této lhůty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2022, BPC Lux 2 a další, C-83/20, EU:C:2022:346, bod 23 a citovaná judikatura).

36 Výklad článku 10 směrnice 2021/2167 v tom smyslu, že povinnosti, které jsou v něm stanoveny, se uplatní se zpětnou účinností, je tudíž vyloučen.

37 Zadruhé, pokud jde o směrnici 2015/849, ze znění čl. 2 odst. 1 ve spojení s článkem 3 této směrnice vyplývá, že se tato směrnice vztahuje pouze na subjekty vykonávající určité specifické hospodářské činnosti uvedené v tomto čl. 2 odst. 1. Mezi tyto činnosti však nepatří nákup nebo správa pochybných pohledávek.

38 Směrnice 2021/2167 ani směrnice 2015/849 se tudíž nevztahují na vnitrostátní právní úpravu v oblasti hromadného postoupení pochybných pohledávek vykazujících vlastnosti shrnuté v bodě 29 tohoto rozsudku.

39 Na třetím a posledním místě je třeba připomenout, že členské státy jsou při provádění unijního práva povinny dodržovat obecné zásady tohoto práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. září 2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, bod 35 a citovaná judikatura). Právní úprava dotčená v původním řízení přitom neprovádí směrnici 2021/2167 ani směrnici 2015/849, jak bylo konstatováno v předchozím bodě, ani žádnou jinou normu unijního práva. Proto ani zásady, o jejichž výklad předkládající soud rovněž žádá v první předběžné otázce, nejsou na tuto právní úpravu použitelné.

40 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že směrnice 2021/2167, zejména její článek 10, a směrnice 2015/849 musí být vykládány v tom smyslu, že se nepoužijí na vnitrostátní právní úpravu v oblasti hromadných postoupení pochybných pohledávek, která pokud jde o období před uplynutím lhůty pro provedení směrnice 2021/2167, nestanovila, že takové smlouvy musí být písemné, z čehož vyplývalo, že fyzické nebo právnické osoby, jejichž činnost spočívá v provádění takových postoupení pohledávek, nepodléhaly obezřetnostnímu dohledu ze strany vnitrostátního orgánu příslušného v oblasti boje proti praní peněz.

K druhé otázce

41 S ohledem na odpověď na první otázku není namístě odpovídat na druhou otázku.

K nákladům řízení

42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2167 ze dne 24. listopadu 2021 o správcích úvěru a obchodnících s úvěry a o změně směrnic 2008/48/ES a 2014/17/EU, zejména její článek 10, a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES

musí být vykládány v tom smyslu, že

se nepoužijí na vnitrostátní právní úpravu v oblasti hromadných postoupení pochybných pohledávek, která pokud jde o období před uplynutím lhůty pro provedení směrnice 2021/2167, nestanovila, že takové smlouvy musí být písemné, z čehož vyplývalo, že fyzické nebo právnické osoby, jejichž činnost spočívá v provádění takových postoupení pohledávek, nepodléhaly obezřetnostnímu dohledu ze strany vnitrostátního orgánu příslušného v oblasti boje proti praní peněz.

Podpisy